Ankenævnet for Forsikring

Den 5. august 2015 blev i sag nr. 87779:

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxx
xxxxxxxxxxxxxxx

mod

Gjensidige Forsikring
A.C. Meyers Vænge 9
2450 København SV

afsagt

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren har bilforsikring hos Gjensidige Forsikring. Hun klager ved sin advokat over selskabets ansvarsfordeling i forbindelse med et anmeldt færdselsuheld, hvori den forsikrede bil var impliceret.

Selskabet har over for modpartens forsikringsselskab anerkendt, at klageren bærer det fulde ansvar for uheldet og har som følge heraf opkrævet selvrisiko hos klageren.

I klageskema af 3/3 2015 har klageren bl.a. anført følgende:

> ”1.Sagsfremstilling, kort redegørelse for sagen. Supplerende redegørelse kan evt. vedlægges.
>
> [Klageren] har ansvarsforsikret sin bil ved Gjensidige.
>
> Gjensidige har mod protest fra [klageren] anerkendt ansvar over for påståede skadelidte. Gjensidige rykker nu [klageren]for betaling af selvrisiko for det pågældende krav.
>
> Den 14. april 2014 kontaktede Gjensidige [klageren]. Gjensidige påstod, at [klagerens] søn havde åbnet en bildør op i påståede skadelidte bil på parkeringspladsen ved købmanden den 13. april 2014. Der blev opkrævet erstatning. Skaden var opgjort til kr. 3.661,75.
>
> Gjensidige ville ikke oplyse [klageren] om, hvem der var blevet påført den påståede skade og ville alene oplyse den påståede skadelidtes registreringsnummer. [Klageren] havde således ikke mulighed for at forholde sig til hvilke bil det drejede sig om og derigennem få afklaret misforståelsen.

[Klageren] oplyste, at hun ikke havde kendskab til den pågældende skade, og at hun ville vende tilbage.

[Klageren] vendte tilbage og afviste, at hendes søn havde forvoldt skaden, da hun ikke havde været ved købmanden den dag. [Klageren] begrundede det med, at hun ikke mindedes at have været ved købmanden og, eftersom hun altid betaler med dankort, og der den pågældende dag ikke havde været træk på hendes konto, var hun overbevist om, at hun ikke havde været ved købmanden den pågældende dag.

Gjensidige fortalte [klageren] den 9. maj 2014, at Gjensidige var blevet oplyst, at det fremgik af købmandens videoovervågning at [klageren] havde været ved købmanden den pågældende dag, men at Gjensidige ikke kunne bevise, at dette var sandt ved at fremlægge videoovervågningen.

[Klageren] fastholdt, at hun ikke havde været ved købmanden den pågældende dag, og at hun ingen mærker havde på sine bildøre. Gjensidige ignorerede dette og accepterede den påståede skadelidtes krav.

Gjensidige skrev den 22. december 2014, bilag 8, side 1, at 'modpartens kone står et stykke væk og ser det, men at hun ikke konfronterer forsikringstageren herom."

Såfremt [klageren] havde været ved købmanden den pågældende dag, fremgår det af ovenstående, at den påståede skadelidte kendte [klageren] og påstod at [klageren] så den påståede skade, hvorfor den påståede skadelidte burde have kontaktet [klageren] og talt om den påståede skade.

Hvad vil De konkret opnå hos selskabet?
At [klageren] ikke skal betale opkrævning fra Gjensidige Forsikring på kr. 3.661,75, subsidiært at [klageren] skal betale 50 % af opkrævningen, som det var Ankenævnets kendelse den 23. januar 2008, i sag nr. 71.562".

Hertil har selskabet i brev af 11/4 2015 bl.a. bemærket:

"**Sagens fakta**

Den 14. april 2014 henvender modparten sig til os og oplyser, at forsikringstagers barn er kommet til at lukke døren op i modpartens bil, som holder ved siden af. Det oplyses også, at modpartens kone står et stykke væk og ser det, men at hun ikke konfronterer forsikringstageren herom. Vi modtager billede fra modparten pr. e-mail.

Den 14. april 2014 fremsender vi brev til forsikringstager, hvori vi oplyser, at vi har modtaget et krav om erstatning for et uheld, som efter det oplyste implicerer forsikringstager. Vi beder forsikringstager anmelde skaden til os.

Den 23. april 2014 kontakter forsikringstager os telefonisk og oplyser, at hun ikke kan udelukke, at hendes dreng på 3 år er kommet til at lukke døren op i bilen. Hun oplyser, at han ofte er med, da han kun er 3 år, og at hun jævnligt er på stedet. Hun oplyser, at hun lige vil undersøge sagen nærmere og vende tilbage.

Samme dag kontakter forsikringstager os igen og oplyser, at hun har drøftet med sin mand om skadesdatoen, og at de har gennemgået kvitteringer for dankort betalinger, da

hun altid betaler med dankort, og hun på baggrund heraf ikke mener, at hun har været på skadesstedet den pågældende dag.

Samme dag fremsender vi brev til modparten, hvori vi oplyser, at vores kunde ikke har været på skadestedet den pågældende dag, hvorfor vi afviser at betale erstatning.

Den 30. april 2014 kontakter modparten os og oplyser, at der er videoovervågning på skadesstedet. Vi beder om fremsendelse af videoen.

Den 30. april 2014 kontakter modparten os igen og oplyser, at købmanden ikke vil udlevere videoovervågningen, men at købmanden kan bekræfte, at forsikringstager har været i butikken. Han har dog ikke set uheldet.

Den 2. maj 2014 fremsender vi brev til forsikringstager, hvori vi beder hende kontakte os, da vi har yderligere spørgsmål til sagen.

Den 9. maj 2014 kontakter forsikringstager os og oplyser, at hun ikke mener at have været på skadesstedet, men at hun ikke kan huske det. Hun oplyser, at hun ikke har nogen kvitteringer fra den dag, men at hendes børn altid selv åbner døren, så hun kan ikke afvise, at det er sket, men hun ikke kender til nogen skade.

Samme dag anerkender vi - på baggrund af ovenstående - erstatningspligten over for modparten.

Som følge heraf fremsender vi den 16. juni 2014 en opkrævning til forsikringstager på 3.661,75, hvilket udgør skadesudgiften, som er under selvrisikobeløbet.

Den 10. juli 2014 modtager vi brev fra forsikringstagers advokat, hvori der klages over opkrævningen på 3.661,75 kr., og advokaten beder om kopi af taksatorrapporten.

Samme dag fremsender vi brev til forsikringstagers advokat, hvori vi vedlægger kopi af taksatorrapporten, og samtidig oplyser, at vi har anerkendt erstatningspligten over for modparten, da forsikringstager ikke kan afvise at have forvoldt skaden.

Den 18. juli 2014 fremsender forsikringstagers advokat et brev, hvori afgørelsen anfægtes. Der henvises til, at vores afgørelse ikke er bindende for forsikringstager jf. FAL § 95 stk. 1, og Forsikring & Pensions Responsum af 15/4 1999.

Sagen overgives til den klageansvarlige enhed, som foretager en fornyet gennemgang af sagen. Vi fastholder afgørelsen ved brev af 22. december 2014 med henvisning til, at det er Færdselslovens § 108 stk. 1, som finder anvendelse idet der er tale om skade, som sker i forbindelse med ind/udstigning af bilen i umiddelbar tilknytning til forsikringstagers kørsel - og ikke Forsikringsaftalelovens § 95. Videre anføres, at Forsikring og Pensions Responsum af 15/4 1999 vedrører ansvarsdækning i relation til en landbrugs-og jagtvirksomhed, og således ikke Færdselsloven § 108. Afgørelsen fastholdes med henvisning til, at forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte i henhold til Færdselsloven § 108 stk. 1, hvilket medfører, at vi som forsikringsselskab er part i sagen, og dermed kan anerkende erstatningsansvar.

Marts 2014 indbringer forsikringstager ved advokat sagen for Ankenævnet for Forsikring. Der klages over, at vi har anerkendt ansvaret - trods forsikringstagers protester - og fremsendt opkrævning på kr. 3.661,75 kr. til forsikringstager (selvrisiko).

Vi skal hermed fremkomme med vores vurdering.

Vores vurdering

Først og fremmest skal det anføres, at der er tale om en skade, som sker i forbindelse med ind/udstigning af bilen i umiddelbar tilknytning til forsikringstagers kørsel. Dette medfører, at det er Færdselslovens § 108 stk. 1, som finder anvendelse, og ikke Forsikringsaftalelovens § 95, idet vi bemærker, at Færdselsloven § 108 stk. 1 afviger fra den almindelige regel om ansvarsforsikring i Forsikringsaftalelovens § 95.

I Færdselslovens § 108 stk. 1 er anført, at forsikringsselskabet hæfter umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter § 105, stk. 1.

At vi som forsikringsselskab hæfter direkte over for skadelidte medfører, at vi som forsikringsselskab er part i sagen, og dermed kan anerkende erstatningsansvar, hvilket vi har gjort i den pågældende sag.

Dette underbygges af bl.a. AK 85.938, hvori det anføres af nævnet, at forsikringsselskabet som ansvars-forsikrer, kan afgøre skyldsspørgsmålet i forhold til modparten, da selskabet hæfter direkte, jf. færdselslovens § 108, stk. 1.

Vi har anerkendt erstatningsansvar på baggrund af følgende:

Modparten oplyser ved anmeldelse til os - udover identificeringen af forsikringstagers bil ved nummerplade - at det er forsikringstagers barn, som åbner døren op i hans bil.

Denne oplysning understøttes af forsikringstagers oplysning om, at hun har en dreng på 3 år, som altid er med hende, og at hendes børn altid selv åbner bildøren.

Forsikringstager har også oplyst, at hun jævnligt er på det pågældende skadessted.

Videre har modparten oplyst, at den pågældende købmand har bekræftet over for ham, at hun har været i butikken.

Endelig har forsikringstager oplyst, at hun ikke kan afvise, at det er sket, men at hun ikke mener, at hun har været på skadesstedet den pågældende dag, alene med henvisning til, at hun ikke har dankortkvitteringer herfra, og at hun altid betaler med dankort.

På baggrund af ovenstående mener vi, at det er overvejende sandsynligt, at forsikringstager har været på skadesstedet den pågældende dag, og at hendes søn har forvoldt skaden ved at åbne bildøren op i modpartens bil.

Således fastholder vi, at vi har truffet en korrekt afgørelse - at vi har været berettiget til at anerkende erstatningsansvaret i medfør af Forsikringsaftaleloven § 108 stk. 1 som følge af denne direkte hæftelse over for skadelidte - og at forsikringstager derfor skal betale reparationsbeløbet på 3.661,75 kr., da det ligger under selvrisikobeløbet på 6.600 kr.

Advokaten henviser til AK 71.562 som begrundelse for ligedeling af ansvaret. AK 71.562 omhandler problemstillingen om netop ansvarsfordelingen. Drøftelse om ansvarsfordelingen sker, når der er tvivl om hvor ansvaret ligger. Der kan på ingen måde ske ligedeling af

ansvaret i nærværende sag, da modparten på ingen måde har handlet ansvarspådragende i sagen.

Det er i øvrigt på ingen måde usædvanligt, at skadelidte ikke henvender sig til skadevolder på skades-tidspunktet, da nogle mennesker synes, at det kan være ubehageligt med en direkte konfrontation med en skadevolder, som de ikke kender (det bemærkes, at det ingen steder af sagen fremgår, at modparten kendte forsikringstager).

På baggrund af ovenstående fastholder vi således afgørelsen".

Nævnet har fået forelagt sagens bilag herunder den korrespondance mellem selskabet og klageren, der ligger forud for sagens indbringelse for nævnet, udprint fra selskabets forsikringssystem, taksatorrapport, samt foto.

Nævnet udtaler:
Den 14/4 2014 henvendte modpartens forsikringsselskab sig til selskabet og oplyste, at klagerens barn var kommet til at lukke en dør op i modpartens bil, som holdt ved siden af. Det blev samtidig oplyst, at modpartens kone stod et stykke væk og så det, men at hun ikke konfronterede klageren.

Den 23/4 2014 kontaktede klageren selskabet telefonisk og oplyste, at hun jævnligt var på stedet, og at det ikke kunne udelukkes, at hendes dreng på 3 år var kommet til at lukke døren op i bilen. Senere samme dag kontaktede klageren igen selskabet og oplyste, at hun nu havde drøftet det med sin mand, og at de havde gennemgået kvitteringer for dankortbetalinger, og at hun på denne baggrund ikke mente at have været på skadestedet den pågældende dag.

Indledningsvis bemærker nævnet, at selskabet i medfør af færdselslovens § 108 hæfter umiddelbart over for skadelidte og dennes forsikringsselskab. Det er derfor selskabet, der i første række kan tage stilling til, om modpartens krav skal anerkendes eller afvises.

Efter en gennemgang af sagen finder nævnet ikke grundlag for at kritisere, at selskabet har anerkendt klagerens ansvar i forbindelse med færdselsuheldet, og at selskabet som følge heraf har opkrævet fuld selvrisiko hos klageren.

Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at modparten ved anmeldelse til selskabet har kunnet angive klagerens bil ved nummerplade og med oplysning om, at det var et barn, som åbnede døren op i hans bil. Nævnet har også lagt vægt på, at klageren har oplyst, at hun jævnligt er på det pågældende skadessted, at hun har en dreng på 3 år, og at hendes børn selv åbner bildøren.

Det forhold, at klageren har anført, at hun ikke mener at have været på skadestedet den pågældende dag, kan ikke føre til andet resultat.

Nævnet bemærker, at man ikke har lagt vægt på selskabets oplysning om, at modparten over for selskabet har oplyst, at den pågældende købmand har bekræftet over for ham, at klageren var i butikken den pågældende dag. Nævnet bemærker, at såfremt selskabet ønsket at kunne støtte bevismæssig ret på en sådan oplysning, påhviler det selskabet – i en situation som den foreliggende - at få oplysningen verificeret.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Marianne Højgaard Pedersen
formand